

ρύνω με το παρόν μου, για να σε βγάλω από ένα λάθος, όπου από αγάπη σου προς εμένα δε σου βόλεσε να παρατηρήσεις παρακκλώ να είναι βέβαιος πως το σέβας κ' ή υπόληψη όπου νοιώθω για το υποκείμενό σου, δεν εξκλείφονται ποτέ από τη καρδιά μου.

(δίχως διπογραφή)

## ΚΑΤΑΔΙΚΟΣ

Είμαι καταδικός.

Γράφω μίση από τη φυλακή, τη φουβερή φυλακή του Β... Πατώ άπάνου σε σιδερένια σκάρα και από κάτω τρέχει ακατάπαρτα νερό, από πάνω ή σκέπασα σταζει νερό, οι τοίχοι δακρύζουν νερό. Η συντροφιά μου είναι με σκορπιούς και με παραμύθια. Σκοτάδι! σκοτάδι! άνοιχον νυχτιά μόν' από πάνω ένας φεγγίτης ρίχνει δυο-τρεις άρρωστας άχτίδες, και κάτω απ' το φώς τους κάθοντας άπάνου στη σκάρα και άκουμπώντας το χαρτί στα γόνατά μου γράφω τα μάτια μου συνηθίσανε στο σκοτάδι.

Δεν ξέρετε πόσο χάρηκα, όταν έπιασα στο χέρι μου το χαρτί και το μολύβι, που μου τα φερε ο φύλακας μου, ως είναι καλά! μου φάνηκε πως μισολεπτερώθηκα.

Ο άνθρωπος, όταν έχει καημό, θέλει να τον πει σε κανένα, για να ξελαφρωθεί, κι όσο βαρύτερος είν' ο καημός του, τόσο πιότερο θέλει να τον πει. Άχ κι απ' το δικό μου τον καημό βαρύτερος δεν μπορεί να γίνει, που χάθηκα άδικα των άδικων, που με θάψανε ζωντανό χωρίς καμιά αιτία.

Άγάπησα, να, ή μόνη μου άκαρτιά, να το μόνο μου κακούργημα. Και τώρα θέλω να τα γράψω στο χαρτί ένα ένα. Έτσι όταν τα γράφω, θαρρώ πως μ' άκούει κάποιος και με συμπονεί. Ξαλαφρώνουμαι λιγάκι.

Όχι πως να τ' άρχινήτω; κουράστηκα, κόβονται τα γόνατά μου, φτάνει δυο έγραψα, άβριο πάλε....

Ήρθε και το άβριο. Πόσα άβριο ήρθαν και πέρασαν και πόσα άκόμα θα ήρθουν και θα περάτουνε για μένα το δύστυχο! Πάντα ή ήλια, ή άπελπιστική έρημιά και σκοτεινιά. Τώρα, που γράφω, παραγοριούμαι λιγάκι. Έτσι από λίγο λίγο τη μέρα θα γράφω, για να 'χω πιότερες μέρες να κάνω κάτι.

Μ' άφτόνα τον τρόπο δημιούργησα έναν πόθο και βρήσκω κάτι να κάνω κ' εγώ ο κακορίζικος κ' έτσι περνούν εφοκότερα, θαρρώ, οι μέρες μου.

Ω τί φοβερό πράμα να μην μπορεί πια κανείς να 'χει κανέναν πόθο, τί άπελπιστικό! Καρδιά δίχως πόθους, ζωή δίχως όνειρα, είναι χειρότερ' απ' το θάνατο. Τέτοια κ' ή δική μου ή ζωή. Γιατί δε με σκοτώνανε για μιαν τότε, μόνη μ' άφίσανε να λειώνω έτσι στο ποδάρι; τί κακό τους έκαμα;—Όχι, δεν τότε σκότωσα εγώ, με τί Θεό, που θα μάς κρίνει, δεν τότε σκότωσα εγώ. Άχ άφτά όλα τα φώναξα, τα φώναξα τότε κλαίνοντας, με δε μ' άκουσαν και με φέραν εδώ και με κλείσανε μίση σ' άφτην την κόλαση. Πως βαστάξα ως τώρα, είναι θάμα; με πια δε βαστώ, θα πεθάνω της φυλακής μου ή ζύγρια συμπήκε στο κορμί μου και το σάπισε. Μά όχι, δε θέλω να πεθάνω τώρα, θέλω να τα γράψω καλά όλα, να τα πω πως έγιναν, κ' ύστερ' ως πεθάνω.

Άγαπούσα—και μήπως άκόμα τώρα δεν την αγαπώ;—μιάν κόρη χαρούμενη σαν πεταλούδα και πλαστική σαν άγαλματάκι και την αγαπούσα

πολύ πολύ. Και μπορεί κανείς ν' αγαπά λίγο; έχει μέτρο ο έρωτας; Ο έρωτας είν' άπειρος πόθος. Άμα έχει μέτρο, δεν είν' άπειρος; κι άμα δεν είναι άπειρος, δεν είν' έρωτας.

Κι αγαπήθηκα με την ίδια γκαρδικιά δύναμη. Ά το καημένο το κορίτσι πόσο μ' αγαπούσε! το θυμούμαι: το θυμούμαι, όταν άναστέναζε και μ' έλεγε με τα μικρούτσικα κείνα τα χειλούδια, με τα κάτασπρα κείνα τα δοντάκια—Άχ δε σε κάνω δικό μου, θα χτιειάσω...θα πεθάνω. Άλίμονο, και δεν άφισε ή μοίρα να με κάνει δικό της...κ' έσως χτιειάσε: ω! κ' έσως πέθανε....

Άμε τί; λέτε να ζει και να την έχει τώρα άλλος! Όχι, δεν τολμώ να το παραδεχτώ, άφτό μπορεί να με τρελάνει. Δε ζει, όχι, πέθανε... Θα πέθανε, γιατί το σκαρί της εΐτανε φιλοκαμωμένο και δε θα βιάταζε σ' εκείνες τις συγκινήσεις. Μά πάλε που λέν, πως οι γυναίκες είν' ερτάψυχες! ποιος ξέρει; Κ' έπειτα γιατί να λέω χαμένα λόγια; γιατί να θέλω τάχα να πεθάνει; Πρέπει έπειδή εγώ γεννήθηκα κακούμοιρος, να δυστυχήσει κι άφτη για μένα; Όχι, όχι, ως ζήτησε έφτυχισμένη, ως πάρε άλλον, εγώ πια δεν είμαι, δεν είμαι. Είναι καίρια να χηθούν τόσες χάρες, τόση νάζια, ως τ' απολάψει άλλος, ως γίνει άλλος έφτυχή, άφου για μένα δεν το θέλησ' ο Θεός.

Όχι και θυμούμαι, που από καμιά νυχτιά κρυφά οι δυο μας καθούμασταν κάτ' απ' τη μεγάλη τη σκαμνιά του κήπου της αντίκρου στο φηγγάρι, κ' έγερνε τ' ώριό το κεφάλι της στ' άστήθι μου άναστενάζοντας κ' εγώ χείδεθα τα μακριά της τα μαλλιά τα δλόμαχρα και ρουφούσα χόρταγα τα μύρα της, φιλώντας τα γλυκά της τα χειλάκια! Άχ γιατί να μην πεθάνω τότε σε καμιά τέτοια στιγμή, που να 'χω και μίση στον τάφρι, σαν όνειρο άτέλειωτο τη θύμηση εκείνη; Τί όνειροπόλος που είμαι!

Πολύ καλά όμως μπορούσε να γίνεται ένα άλλο να μην άνακατώνονται οι γονοί με πολύ πείσμα στα ζητήματα της καρδιάς των παιδιών τους. Άφτό άκόμα ο χαμένος ο κόσμος να το καταλάβει δεν μπόρεσε. Οι πρόληψες! Άχ άφτές οι πρόληψες πόσο πίσω μάς κρατούνε. Περισσότερο φως! να σηκωθεί ο ήτικος τους, περισσότερο φως!

Είμουν άρφκνός από πατέρα, είχα μιάν μάνα, που μ' είχε μοναχογιό και μ' αγαπούσε παραπολύ. μ' άγκπουσε ζουλιάρικα και δεν ήθελε να δώσω την καρδιά μου σ' άλλην, φοβούντανε μήπως χάσει την αγάπη μου. Ταράχτηκε πολύ, άμα πρωτόμαθε τον έρωτά μου. Με ρώγησε κ' εγώ δεν τόλμησα να της τ' άρνηθώ,—τόσο πολύ αγαπούσα, που μηδέ στα ψέμματα δεν μπορούσα να τ' άρνηθώ.—Πρώτα πρώτα άρχινήσε από συβούλες; μα βλέποντας, πως εγώ δεν είχα σκοπό να πω το όχι, το γύρισε στους φοβερισμούς.

Τί άπλοι που είναι οι άθρῶποι! εκεί που για να μάς μπλέξει ή φύση έστησε την τρανότερή της δύναμη, άφτοι θαρρούν, πως με τα λόγια θα μάς ξεμπλέξουνε; κουτοί! χάνουν τα λόγια τους και χαλνούν τις καρδιές τους. Χύσατε καμιά φιαρά νερό άπάνου σε ληδωμένο μάρμαρο; Πόσο μνήσκει πιά στο μάρμαρο; τίποτες; έσο θέλεις χύνει τίποτες. Έτσι είναι και τα λόγια στο κεφάλι του έρωτεμένου, δεν κάνουν τίποτες, τίποτες; άέρα κοπανίζεις να δρμηνέθεις; ή να μαλώνεις έρωτεμένο. Μά ή μάνα μου άφτά δεν μπορούσε βέβαια να τα σκεφτεί τότες, εΐτανε νεβρικιά και το πράμα γύρισε πια σε

πείσμα. Στην άρχή δεν ήθελε ν' άκούσει καθόλου, πως άγκπώ, τώρα έλεγε:

— Άφτήνα μην παίρνεις κι όποιον άλλη θέλεις πάρε.

— Μά γιατί; τής έλεγα.

— Γιατί εγώ δεν τη θέλω.

Δεν μπορούσε ή φτωχιά να καταλάβει, πως άλλο εΐταν το δικό της το εγώ κι άλλο το δικό μου, και πως το δικό μου το εγώ είχε το δικαίωμα να 'χει διαφορετικές όρεξες απ' το δικό της. Κ' έτσι κάθε μέρα είχαμε τέτοιες φασαρίες; εκείνη έλεγε, εγώ την άντιστεκούμωνα πείσμα στο πείσμα.

— Όχι δε θα την πάρεις.

— Όχι θα την πάρω.

— Άφτήνα θα πάρεις, την δείξια, την πειξια, τη...τη...

— Ό,τι θέλει ως είναι, άφτη θα πάρω, άφτην, άφτηνα.

(άκολουθεί)

ΜΕΝΟΣ ΦΙΑΗΝΤΑΣ

## Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

— Στο θίασε της «Νίκας Σακηνής» διαβάστηκε την παραμένη βδομάδα από την κ. Ν. Προούτη το ανέκδοτο μονόπρακτο δράμα του κ. Ταγκόπουλου «Το μαύρο χέρι», που θα παιχτεί το φεστιβάλ καλοκαίρι από τη δεσποινίδα Μαρίκα Κοτοπούλη.

— Στην τελευταία Διοσίλειε βραβεύτηκε το δράμα του κ. Ν. Καζαντζάκη «Η θυτίλα».

## ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

Ο κ. Ταγκόπουλος γύρισε από την Κρήτη κ' έτσι θα μπόρεσει σε άλλο φύλλο ναπαντήσει σε όσους στείλανε ύλη για τύπωμα κτλ. στο «Νουμά» τον καιρο που ταξιδεύει. — κ. Ν. Σταμ. στην Πύλη. Το λάβουμε κ' εύχριστούμε. — κ. Δ. Άλλ. στη Μιτωλήνη. Λάβουμε τη συντροπή του 1910 κ' εύχριστούμε.

## ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

### Έντοκοι καταθέσεις

#### Καταθέσεις εις τραπεζικά γραμμάτια

Τροποποιηθείσης της κλίμακος των τόκων των εις τραπεζικά γραμμάτια νέων έντόκων καταθέσεων εν όψει ή επί προθεσμία δηλοποιείται, ότι από 15 'Απριλίου 1909 ή Εθνική Τράπεζα της Ελλάδος δέχεται παρά τε τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι και τοῖς Ὑποκαταστήμασιν αὐτῆς καταθέσεις εις τραπεζικά γραμμάτια άποδοτέας εν όψει ή εν ώρισμένῃ προθεσμίᾳ ἐπὶ τόκῳ.

1) 1) τοῖς 0)0 κατ' έτος διὰ τὰς εν όψει άποδοτέας καταθέσεις μέχρι ποσῶν ἑρ. 10.000, πέραν δὲ τοῦ ποσοῦ τούτου τοῦ τόκου δριζομένου εις 1 τοῖς 0)0 κατ' έτος μέχρι 50.000 δραχμῶν πέραν δὲ τοῦ ποσοῦ τούτου εις 1)2 τοῖς 0)0. Αἱ καταθέσεις αὗται γίνονται δεκταὶ και εις άνοικτόν λογαριασμόν παραδιδόμενον τῷ καταβητῇ βιβλιαρίου λογαριασμοῦ και βιβλιαρίου πιστώων.

2) ταῖς 0)0 κατ' έτος διὰ τὰς καταθέσεις άποδοτέας μετὰ 63 μῆνας τουλάχιστον.

2) 1)2 τοῖς 0)0 κατ' έτος διὰ τὰς καταθέσεις τὰς άποδοτέας μετὰ εν έτος τουλάχιστον.

3) τοῖς 0)0 κατ' έτος διὰ τὰς καταθέσεις τὰς άποδοτέας μετὰ δύο έτη τουλάχιστον.

3) 1)2 τοῖς 0)0 κατ' έτος διὰ τὰς καταθέσεις τὰς άποδοτέας μετὰ τέσσαρα έτη τουλάχιστον.

4) τοῖς 0)0 κατ' έτος διὰ τὰς καταθέσεις τῆς άποδοτέας μετὰ πέντε έτη τουλάχιστον ως και διὰ τὰς πέραν των πέντε ετών ή τὰς διαρκεί.

#### Καταθέσεις εις χρυσόν

Δέχεται έτι έντόκουσ καταθέσεις εις χρυσόν, ήτοι εις φράγκα και λίρας Ἀγγλίας, άποδοτέαι εν ώρισμένῃ προθεσμίᾳ ή διαρκεί ἐπὶ τόκῳ.

1) 1)2 τοῖς 0)0 κατ' έτος διὰ καταθέσεις 6 μηνῶν τουλάχισ. 2) 0)0 » » » » » 1 έτους » 2) 1)2 » » » » » 2 ετών » 3) 0)0 » » » » » 4 » » 4) 0)0 » » » » » 5 » »

Αἱ όμολογιαί των έντόκων καταθέσεων εκδίδονται κατ' έκλογήν τοῦ καταβητοῦ όνομαστικαί ή άνόνομοι.

Τὸ κεφάλαιον και οι τόκοι όμολογιῶν πληρώνονται παρά τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι και τῇ αίτησί τοῦ καταβητοῦ εν τοῖς Ὑποκαταστήματι Τραπεζικῆς εις τὸ αὐτὸ νόμισμα